

[Lars M. Olsen.]

vidt vi museumsmæssigt ligger foran andre hovedstæder, men i hvert fald er de fleste samlinger nok et besøg værd, ja flere. Den fornemste kunstsamling, vi har i vor hovedstad — jeg tror ikke, andre museer tager mig denne påstand ilde op — er ubetinget Ny Carlsberg Glyptotek.

Dette museum, Glyptoteket, indeholder en samling fransk kunst, som der ikke findes magen til herhjemme, skulpturer af danske kunstnere, en fremragende ægyptisk samling og fremfor alt de antikke kunstværker med den sjældne samling af portrætbuster, som med rette berømmes for værdi og antal, og midt i selve museet den skønne antiksal.

Der er grund til, når vi behandler nærværende lovforslag om tilskud af statskassen til Ny Carlsberg Glyptotek, at fremhæve netop denne enestående samling, som vor by er i besiddelse af i kraft af en enkelt mæcen. Stort set har Glyptoteket gennem årene, fraset visse vanskelige perioder, kunnet klare sig uden offentlig støtte, men det kan næppe forbavse nogen, at Glyptoteket nu har henvendt sig til stat og kommune om støtte til videreførelse af driften på grund af den almindelige økonomiske udvikling, som naturligvis også vore museer er underkastet.

Jeg kan på min gruppes vegne give forslaget min tilslutning. Det bygger på, at stat, kommune og Ny Carlsbergfondet hver for sig yder årlige tilskud med et beløb, der svarer til $\frac{1}{3}$ af underskuddet. Der lægges således ikke loft over statens eller kommunens tilskud. Ingen kan naturligvis vente, at kulturelle samlinger økonomisk skal kunne hvile i sig selv, medmindre man gør adgangen til besigtigelse urimelig dyr eller følelig nedskærer omkostningerne eller formindsker indkøbene. Denne vej har Glyptoteket ikke ønsket at betræde, og jeg kan heller ikke tilråde den. Jeg vil langt snarere anbefale vore museer at gøre deres propaganda for besøg kraftigere og mere intensiv, end vi almindeligvis møder den.

Man kunne i denne forbindelse også pege på, at langt de fleste museer kun er åbne på sådanne tidspunkter af dagen, hvor det kun er beskåret et mindretal af byens borgere at besøge disse. En udvidelse af

åbningstiden, som naturligvis vil gøre et føleligt indhug i museets økonomiske status, vil på den anden side sikkert i høj grad medvirke til at forøge de besøgendes antal.

Jeg nævnte, at jeg gerne så, at vore museer gjorde en større propaganda for publikumsbesøg. Det er mit indtryk, at især nationalmuseet og Thorvaldsens museum her ligger i spidsen, medens Glyptoteket efter mit skøn ikke står så stærkt i befolkningens bevidsthed, som det egentlig fortjener. De to regnskaber, som findes optrykt som bilag til lovforslaget, viser da også, hvor forholdsvis små besøg museet har. Det drejer sig om godt 30 000 betalende gæster, og jeg har fået at vide, at på de afgiftsfrie dage er de besøgendes antal henimod det dobbelte, således at museet har et årligt antal besøgende på omkring 100 000 personer. Det er sikkert for ringe i en by af Københavns størrelse, især når vi ser på det stadig stigende antal af turister, der kommer fra fremmede lande. Jeg synes derfor, at museerne burde gå ind i en mere udadventt kampagne. Det er sikkert fortræffeligt, at vore mange udmærkede turistfolk sørger for, at turisterne fra den nye verden får Tivoli at se og også får lejlighed til at besøge andre attraktioner og seværdigheder i vor by — af og til aflægges der også besøg hos Københavns med rette populære og fortræffelige overborgmester — men hvorfor sørger disse mennesker ikke for, at også museerne bliver besøgt? Jeg spørger blot. Det er ikke just, fordi jeg ønsker, at man skal gentage den spøg fra Odense, som vi oplevede i fjor sommer ved en kendt skuespillers besøg dér.

Iøvrigt vil jeg understrege, at vore offentlige myndigheder efter min mening almindeligvis yder en ret beskeden støtte til kunsten i vor by og forresten i vort land overhovedet. Forslaget om Ordrupgaardsamlingen, som vi havde til behandling her i det høje ting for et års tid siden, var den sidste indsats, vi ydede for at sikre en kendt dansk borgers kunstsamling bevaret for offentligheden. Senere har vi jo beskæmmet måttet bøje hovedet og erkende, at det Willumsenmuseum, vi behandlede muligheden for at rejse, ikke synes at blive til virkelighed. Jeg føler trang til at udtale en beklagelse herover.